

Varga István
Vigyázok minden szóra

Tartalmatlan kósza szavak,
olyan sincs mint kihányt salak,
pedig mindig volt egy álmom,
veled majd ezt együtt látom.

Ecsetelem terveimet,
cseverészek én ott veled,
így megismered álmaimat,
s mi gond nyomja vállaimat.

Fantáziadús gyermek álmok,
szél lebbentett gyertyalángok,
anyám volt ki meghallgatott,
mint gyermek, sokszor megvallatott.

Most vigyázni kell minden szóra,
a leselkedő álnok kígyóra,
mert álmaim most is vannak,
ha mesélem, úgy kikacagnak.

Út szélének hideg kövén,
szenved ott egy jó lélek,
teli volt ő reményekkel,
csak nem vigyázták tündérek.

Élet tavának mélységében,
egy nagy szerelem éhségében,
vágyak fúltak ott mind bele,
jött sok napnak egy sötét éjjele.

Kinyúlt a kéz élettavából,
csillag kihunyt fényudvarából,
sötétség, mélység lett a végzet,
raktak alám ítélőszéket.

Dózsa Györgynek nyomdokában,
utat kerestem ködhomályban,
szavaim a vádlók nyakán,
olyan mint az égő csalán.

Kötél helyett, választ adok,
olyat, hogy a fogad vacog,
így már tartalmat kaptak szavak,
szóvirágok pukkasztanak.

Utoljára mondom neked,
ne szennyezd a becsületed,
magyar anya szült, magyar apa nemzett,
ne légy mindig szél cserzett.

Barcs
2021.02.10.